

Święty Wojciech

PISMO PARAFIALNE

Nr 2(152)

• POZNAŃ •

Luty 2019 r.

„Z Maryją w nowe czasy”

Nawiedzenie Matki Bożej w kopii obrazu jasnogórskiego rozpocznie się w archidiecezji poznańskiej 18 maja br., w dniu urodzin św. Jana Pawła II. Po raz pierwszy nawiedzenie takie miało miejsce w latach 1976-1978. Były to czasy rządów komunistycznych, a manifestacje religijne stały się dla wielu zewnętrznym sprzeciwem wobec braku demokracji w Polsce.

Nawiedzenie Matki Bożej w kopii obrazu będziemy przeżywać pod hasłem: „Z Maryją w nowe czasy”. Rozpocznie się ono 18 maja br. w kościele pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny na os. Bohaterów II Wojny Światowej w Poznaniu i będzie nawiązaniem do pierwszego nawiedzenia: wtedy to na osiedlu ustawiono krzyż, wybudowano prowizoryczną kaplicę, a później kościół, który powstał jako wotum wdzięczności za pierwszą peregrynację obrazu w archidiecezji przed 42 laty.

Nawiedzenie kopii cudownego obrazu to pomysł prymasa Stefana Wyszyńskiego, pomysł, który zrodził się na Jasnej Górze 26 sierpnia 1956 r., w dniu, w którym naród polski odnawiał śluby królewskie Jana Kazimierza. W obecności miliona wiernych cudowny obraz Matki Bożej umieszczono podczas tej uroczystości na Wałach Jasnogórskich. Prymas Polski wraz z całym episkopatem Polski zatwierdził projekt nawiedzenia we wszystkich parafiach w Polsce. „Skoro nie może cały naród odwiedzić swojej Królowej na Jasnej Górze, (...) niech Matka Boża odwiedzi wszystkie swoje dzieci, tam gdzie żyją, czyli w ich parafiach” – powiedział wówczas prymas Wyszyński.

Po tej decyzji rozpoczęto starania o wykonanie kopii cudownego obrazu MB. Zadania tego podjął się prof. Leonard Torwirt, artysta malarz z Uniwersytetu Toruńskiego, który w rozmowie z ojcami paulinami przyznał się, że jest Szwedem i że kopię obrazu wykona, aby wynagrodzić Matce Bożej na Jasnej Górze za wszystko, co wiązało się ze zbrojną napaścią Szwedów w 1655 r. Profesor ostatecznie wykonał dwie kopie. Jedną z nich została ofiarowana ojcu świętemu Piusowi XII, drugą – po poświęceniu przez papieża – przekazano na szlak nawiedzenia.

Duchowego znaku obecności Matki Bożej w naszym narodzie nie mogły znieść władze komunistyczne, które nie pozwalały, aby obraz opuścił Jasną Górę. W 1966 r., podczas kolejnego nawiedzenia diecezji katowickiej, obraz „został aresztowany” przez służby MO pod groźbą likwidacji klasztoru oo. paulinów w Warszawie. Do 1972 r. peregrynacja odbywała się „przy pustych ramach” przyozdobionych kwiatami, świecą i ewangelizarem;

była wielką manifestacją wiary. W 1972 r. obraz, a wiedział o tym ks. prymas, został wykradzony przez księży i powrócił na drogę peregrynacyjną.

Pierwsze nawiedzenie w naszej diecezji rozpoczęło się 7 listopada 1976 roku w Ostrowie Wielkopolskim, a zakończyło 21 maja 1978 r. Podczas uroczystej Mszy św., którą odprawił Karol Wojtyła, ks. prymas powiedział: „Weszłaś, Bogurodzico, na Ziemię Piastowskiej. Dlatego tutaj w Ostrowie witamy Ciebie nie tylko na terenie archidiecezji poznańskiej, ale na tych ziemiach, na których niemal pierwsze krople wody chrzcielnej spływały na czoła Polan, dotkniętych łaską odkupienia. Przychodzisz więc niejako do najstarszego dziedzictwa Twojego Syna (...). Wołamy do Ciebie słowami Metropolity Poznańskiego, bo chcemy go mieć duchem obecnego tutaj wśród nas, jako dziedzicznego pasterza tej diecezji. Jego więc słowami wołamy: *Wprowadzaj, Maryjo, Chrystusa w nasze życie*”. Metropolita poznański, abp Antoni Baraniak był już w tym czasie ciężko chory.

W sobotę, 24 listopada 2018 roku, w wigilię uroczystości Chrystusa Króla, do sanktuarium na Jasną Górę przybyli pielgrzymi z archidiecezji poznańskiej, aby zaprosić Matkę Bożą do naszych parafii. Nawiedzenie winno być wielkim poruszeniem dla duszpasterstwa w całej archidiecezji, pobudzeniem świeckich do działania i wzięcia większej odpowiedzialności za parafie. Arcybiskup Stanisław Gądecki powiedział: „Zapraszamy. Chcemy Cię prosić, abyś przybyła w znaku świętym Ikony Nawiedzenia do wszystkich kościołów i kaplic naszej archidiecezji, gdzie gromadzą się parafialne wspólnoty. Zechciej odwiedzić nasze miasta, miasteczka i wsie, przynosząc od Twojego Syna zdroje tak bardzo potrzebnych nam łask”.

Jestem Królową Polski

Od wieków czcimy Maryję jako Królową Polski. Na początku XVII w. tytuł ten został trzykrotnie objawiony przez Najświętszą Pannę jezuitce z Neapolu, ojcu Juliuszowi Mancinellemu. 14 sierpnia 1608 roku podczas modlitwy zakonnik ten po raz pierwszy ujrzał Matkę Bożą. Ona to właśnie z pewnym wyrzutem zapytała, dlaczego wśród licznych wezwań i tytułów, którymi Ją przyzywał, nie znalazł się taki: **Królowa Polski**. Następnie Maryja rzekła:

Ja to królestwo wielce umiłowalam i wielkie rzeczy dlań zamierzam, ponieważ osobliwą miłością ku Mnie palają jego synowie. Jestem Królową Polski. Jestem Matką tego narodu, który jest Mi bardzo drogi, więc wstawiaj się do Mnie za nim i o pomyślność tej ziemi błagaj nieustannie.

Papieskie intencje modlitewne na rok 2019

Ojciec święty Franciszek pragnie zwrócić uwagę wiernych na konkretny problem społeczny. Warto o tym pamiętać w naszych codziennych modlitwach.

Intencja powszechna na luty 2019 r., powierzona Apostołowi Modlitwy przez papieża:

**o wspaniałomyślne przyjęcie ofiar handlu ludźmi
i przymusowej prostytucji oraz wszelkiej innej przemocy.**

Matka Boża w kopii obrazu dotrze do każdej parafii naszej archidiecezji. Do parafii wprowadzi ją arcybiskup lub biskup pomocniczy. W nawiedzenie winni być zaangażowani zarówno proboszczowie, wszyscy kapłani, jak i wierni.

„Wędrówka” kopii obrazu przypomina nam o tym, że Jasna Góra była i jest duchową stolicą Polski i miejscem nieustannego

oddawania się Matce Bożej. Kopia cudownego obrazu Matki Bożej Częstochowskiej na Wzgórze św. Wojciecha dotrze w ostatnim miesiącu peregrynacji, tj. 4 września 2020 r. Zakończenie nawiedzenia zaplanowano na 20 września 2020 r. na placu katedralnym.

Autor znany redakcji

XXII Dzień Judaizmu w Kościele katolickim

Hasłem tegorocznego Dnia Judaizmu w Kościele katolickim w Polsce były słowa: „Nie przyszedłem, aby zatracać” (Oz 11,9). Nabożeństwo biblijne w Poznaniu pod przewodnictwem abpa Stanisława Gądeckiego zostało odprawione 17 stycznia – tradycyjnie już – w kościele pw. św. Wojciecha.

Proboszcz parafii świętowojeckich, ks. Trojan Marchwiak powitał społeczność żydowską, przybyłą z Izraela, przedstawiciele poznańskiej gminy żydowskiej oraz wszystkich zgromadzonych w kościele.

Po zapaleniu MENORY DIALOGU, która od wielu lat jest symbolem pojednania i pokoju na naszej wielkopolskiej ziemi, i przeczytaniu fragmentu z Księgi Ozeasza komentarz wygłosił Paweł Mazur z gminy żydowskiej. Przedstawił on postać proroka Ozeasza. Swoją refleksję oparł na badaniach rabina Heszla, znanego talmudysty, który w pismach Ozeasza zauważył zdumiewającą miłość Boga do człowieka i określił ją mianem boskiej nostalgii. W dalszej części komentarza przewijały się myśli innych rabinów o potrzebie stworzenia człowieka przez Boga, o Bożej cierpliwości w oczekiwaniu na jego nawrócenie, szczególnie w obecnych czasach, gdy człowiek, zapatrzony w siebie, skupia się na własnym ja, poniżając innych. Postawa Boga kontrastuje z gniewem, postawą często obecną w przestrzeni społecznej. Nie straciły na aktualności słowa mówiące o tym, że człowiek powinien wystrzegać się wszelkiego gniewu, nawet tego, który jest usprawiedliwiony. Tym stwierdzeniem kończy się komentarz Pawła Mazura.

W dalszej części ksiądz Marcin Kotas z Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego odczytał Ewangelię, a po nim wygłosił komentarz abp Stanisław Gądecki. Arcybiskup próbował

wyjaśnić potrzebę obchodzenia takich dni, które mają pomóc katolikowi w odkryciu żydowskich korzeni chrześcijaństwa oraz w pogłębianiu świadomości, że religia żydowska nie jest wobec chrześcijaństwa rzeczywistością zewnętrzną, lecz czymś wewnętrznym, oraz że nasz stosunek do niej jest inny aniżeli do jakiegokolwiek innej religii. Arcybiskup nawiązał także do proroka Ozeasza i zaznaczył że tegoroczne hasło zaczerpnięte z Księgi Ozeasza (Oz 11,9) jest niezwykle aktualne wobec tego, co dzieje się w świecie i wokół nas: *Trudno wszakże nie zauważyć, że bardzo często pogamy, które biorą początek z idei sprawiedliwości, które mają służyć jej urzeczywistnieniu we współżyciu ludzi, ludzkich grup i społeczeństw, ulegają w praktyce wypaczeniu. Chociaż w dalszym ciągu na tę samą ideę sprawiedliwości się powołują...*

Jak stwierdził ks. prof. Tadeusz Guz podczas wykładu wygłoszonego na zaproszenie „Pobudki”: *(...) na tym etapie dziejów świata, możemy powiedzieć, że tylko wiara rzymskokatolicka, tylko wiara katolicka jest wiarą objawioną. A zatem tylko religia katolicka jest darem Boga samego. Wszystkie inne postaci religii nie są boskiego pochodzenia...*

A nawet jeżeli jedna wiara judaistyczna była boskiego pochodzenia, to jako chrześcijanie jesteśmy przekonani, że Stary Testament jest wewnętrznie zorientowany na Chrystusa i że swoją właściwą odpowiedź znajduje dopiero wtedy, gdy go czytamy przez pryzmat Chrystusa. W porównaniu z religią Izraela chrześcijaństwo nie jest przecież jakąś inną religią, lecz jest Starym Testamentem, który odczytujemy przez pryzmat Chrystusa. Nowy Testament nie jest zewnętrznym dodatkiem do Starego Testamentu. On z niego wyrasta w całkowicie naturalny sposób.

Można to odczytać, wsłuchując się w słowa abpa Gądeckiego: *Z tym przekonaniem łączy się następne, że także dzisiaj Pan Bóg nadal pozostaje wierny Izraelowi. Także dzisiaj Izrael ma swoją szczególną misję wobec całego świata. My zaś – jako chrześcijanie – oczekujemy chwili, w której także Izrael przyjmie Chrystusa; oczekujemy czasu, w którym złączy się z nami w Chrystusie. Oczywiście, Chrystusa nie możemy nikomu narzucać, powinniśmy podzielać cierpliwość Boga...*

W uroczystości i modlitwach aktywnie uczestniczyli członkowie Stowarzyszenia Coexist oraz muzycy Poznańskiego Wielbienia, a śpiewał Leopold Twardowski. Spotkanie zakończyło się wspólną modlitwą *Ojciec nasz*; po niej abp Stanisław Gądecki udzielił wszystkim zgromadzonym błogosławieństwa.

Andrzej Karczmarczyk

2 lutego (...) obchodziłaby swoje święto...

W cyklu wspomnień o ludziach z poznańskiego Wzgórza św. Wojciecha w bieżącym numerze garść wspomnień o Zdzisi, Zdzisławie Ciemiorek...

Kiedy niedawno zapytałam jedną z osób, czy znała Zdzisję, usłyszałam odpowiedź: *A kto by nie znał Zdzisi*. Najmniej może – bo najkrócej – autorka tekstu... Nie pamiętam daty naszego pierwszego spotkania – nie wydawała mi się na tyle ważna, aby ją „odnotować”. Dzisiaj wszyscy i wszystko, co wiąże się ze Zdzisją, mają swoją wartość: ludzie, rozmowy, listy...

Zdzisia – katechетка i służebniczka z powołania i wyboru, większość swojego życia spędziła „w drodze”, również w dosłownym tego słowa znaczeniu. Pochodziła z południa Polski, z Woli Żyrakowskiej koło Dębicy, gdzie urodziła się 5 czerwca 1933 r. Jej dzieciństwo, podobnie jak dzieciństwo dwóch młodszych braci: Edmunda i Lucjana, przypadło na trudne lata wojenne, a młodość – na czasy stalinowskie. Szkołę podstawową rozpoczęła w 1939 r. w Brzeźnie koło Chełma Lubelskiego. Kolejne klasy kończyła w Pustynach koło Dębicy, Biesalu niedaleko Olsztyna i Siemiatyczach.

Na przygotowanie do pierwszej spowiedzi i komunii św. zapisała się sama... Sakrament bierzmowania przyjęła w Olsztynie. Po maturze, do której przygotowywała się w Szczytnie, i rekolekcjach w Gietrzwałdzie, wyjechała do Wrocławia. Z maturą wiąże się pewien, dość charakterystyczny dla Zdzisi, dla jej postawy, epizod. W Zdzisinych notatkach czytamy, że jako jedyna w klasie nie zapisała się do ZMP, choć groziło to niezdaniem matury, a wychowawcy – ateście odważnie oświadczyła: „Nade mną i nad panem jest Pan Bóg i jeśli On zechce, to maturę zdam”.

Wrocław to czas nauki w Instytucie Katolickim (szkole założonej w roku 1945 w Częstochowie, później mającej swoją placówkę także we Wrocławiu). Tu przygotowywała się do pracy katechetycznej, studiując teologię (po wojnie była to pierwsza uczelnia dająca osobom świeckim taką możliwość). Szkoła ta powstała z inicjatywy ks. Józefa Wojtukiewicza i kształciła świeckich (z czasem tylko kobiety), którzy pragnęli podjąć trud pracy apostołskiej, zwłaszcza katechetycznej. W prowadzenie szkoły były zaangażowane członkinie, powstałego – dzięki Adeli Stefanowicz i przy współudziale ks. Wojtukiewicza – w sierpniu 1947 roku (rzeczywiście erygowanego w roku 1962 przez bp. T. Wilczyńskiego) świeckiego Instytutu Służebnic Ołtarza.

Studentki Instytutu Katechetycznego same troszczyły się o dom, wyżywienie, same wykonywały pomoce katechetyczne i na maszynie przepisywały katechezy, które były rozsyłane po całej Polsce. Zdzisia opanowała tę umiejętność w stopniu doskonałym. Instytut Katechetyczny ukończyła obroną pracy dyplomowej (uczelnia nie dawała możliwości uzyskania magisterium) w 1956 roku. Początkowo katechizowała w parafiach na Warmii, a następnie w Rogalinu i na poznańskich Jeżycach – w parafii pw. Najświętszego Serca Jezusa i św. Floriana.

W Poznaniu uzupełniła swoje wykształcenie, uzyskując na podstawie pracy napisanej pod kierunkiem ks. Jana Kantego Pytla, magisterium z teologii. Posługę katechетки pełniła z wielkim oddaniem, o czym świadczą zachowane pomoce katechetyczne, dzienniczki ocen, scenariusze przedstawiń, w których organizowanie angażowała się całym sercem, i słowa uczniów: „(...) byłaś kochaną moją Nauczycielką (...) w Twoim sercu

mieszkał Duch Święty” – to fragment tekstu znaleziony w bukietach róż na pomniku Zmarłej.

Apostołowała całym swoim życiem... Zdzisi nie była obca idea instytutów świeckich... Należała do, wspomnianego, świeckiego Instytutu Służebnic Ołtarza (od 2 lutego 2017 r. Instytut Jezusa Eucharystycznego). Była osobą konsekrowaną, oddaną Bogu *na przepaść*. Żyjąc w warunkach świeckich, całkowite oddanie się Chrystusowi wyrażała w sposób szczególny przez wypełnianie rad ewangelicznych: czystości, ubóstwa, posłuszeństwa oraz, dodatkowo, apostołstwa – potwierdzone złożonymi ślubami. Żyła w świecie, nie będąc ze świata, wiernie wypełniała słowa Pisma, naśladowując w swojej codzienności Chrystusa czystego, posłusznego i ubogiego. To jej niełatwe ubóstwo – widoczne i duchowe – z którym wiązała się cała istota bycia obdarowaną i obdarowywaną przez Chrystusa, stało się

swoistym znakiem, sposobem życia i wyrzeczeniem, które ofiarowała Bogu. O świeckości konsekrowanej pisał papież Franciszek: „(...) potrzeba odwagi, aby żyć w świecie (...) jednocześnie pielęgnując życie modlitwy, strzegąc tego wymiaru kontemplacyjnego w odniesieniu do Pana i również w zetknięciu ze światem (...) wasze powołanie jest fascynujące, jest bowiem powołaniem istniejącym właśnie tam, gdzie rozstrzyga się zbawienie nie tylko osób, ale również instytucji” (*Audiencja dla uczestników spotkania zorganizowanego przez Włoską Konferencję Instytutów Świeckich*, 10 maja 2014). Życie Zdzisi takie właśnie było...

Na Wzgórzu św. Wojciecha zamieszkała w grudniu 1981 r., najpierw w domu parafialnym parafii święto Wojciechowej (gdym proboszczem był ks. Zygmunt Sterczewski), a po jakimś czasie – w mieszkaniu przy ul. Działowej. W roku 1986 została członkinią wspólnoty neokatechumenalnej przy parafii św. Wojciecha.

Nigdy nie martwiła się chorobami, pobytami w szpitalach, wizytami u lekarzy, całą ufność pokładając w Bogu. Istotne były raczej: post, jałmużna, modlitwa i uczynki miłosierdzia. Swoją wiarę umacniała codzienną Eucharystią, adoracją Najświętszego Sakramentu i modlitwą różańcową; pośród obowiązków zawsze znalazła czas na liturgię godzin i lekturę, pisanie listów, które dla niej jedyną mogłyby być kaligraficzną perelką, i – nade wszystko – na rozmowy z potrzebującymi duchowego wsparcia. Działowa 22/11 stała się swoistym miejscem spotkań, czasami bardzo zaskakujących...

Zdzisję cechowały konsekwencja i upór, niekiedy aż do bólu. Lekarstwem były wtedy: rozmowa i czas refleksji. Nie lubiła niedokończonych spraw, niedomówień, męczyły ją słowne utarczki, szczególnie te, za które czuła się odpowiedzialna. Sięgała wówczas po telefon lub pisała list z wyjaśnieniem.

Dzieliła się wszystkim, co miała, oddawała to, co „zbędne”, rzadko o cokolwiek prosiła, zbierała dla innych rzeczy i pieniądze, wysyłała paczki (gdy była młodsza, sama lub z pomocą innych zawoziła je potrzebującym), aby wspomagać tych, których Bóg postawił na jej drodze. Opiekowała się dziećmi, pomagała bezdomnym, których wynagradzała za wykonane drobne prace, zbierała datki na rzecz Kościoła, angażując się wraz z przyjaciółmi w przygotowanie bukietów na uroczystość Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny, zabiegała o wykształcenie innych...

Z pielgrzymki do Ziemi Świętej
ze wspólnotą neokatechumenalną,
listopad 2009

Jerycho Różańcowe

Każdego roku w kościele Ojców Franciszkanów Konwentalnych na Wzgórzu Przemysła w Poznaniu odbywa się siedmiodniowe Jerycho Różańcowe. Rozpoczyna się ono 2 lutego o godzinie 12.00, a kończy – 9 lutego o godzinie 12.00. Jest to siedmiodobowa adoracja Najświętszego Sakramentu z modlitwą różańcową w stałych intencjach wynagradzających i błagalnych: za rodziny, Kościół i ojczyznę. Podejmowana przez siedem dni i nocy modlitwa ma swój pierwowzór w historii Izraelitów, którzy, idąc do Kanaan, Ziemi Obiecanej, natrafili na Jerycho, obwarowane murami miasto, którego sami nie mogli pokonać. Wówczas Bóg przyszedł im z pomocą i wskazał przez Jozuego, że zwycięstwo jest możliwe. Izraelici przez sześć dni okrążali mury Jerycha z Arką Przymierza; siódmego dnia mury miasta rozpadły się (por. Joz 6).

Do uczestnictwa w siedmiodniowej modlitwie są zaproszeni: kapłani, grupy duszpasterskie, zakony, seminaria, **wspólnoty Żywego Różańca** (również świętowojechiecowa) i **każdy, kto chce ofiarować Bogu swój dar modlitwy**.

Wszystkie intencje wierni zanoszą do Boga przez wstawienie Matki Bożej w Cudy Wielmożnej, Pani Poznania (na zdjęciu).

Redakcja

Głodny zawsze znalazł u niej posiłek, a zmęczony – nocleg. Dla innych wszystko musiało być *na bogato*; dla nie samej – w ilościach minimalnych.

Najpiękniejszym prezentem, którym obficie obdarowywała innych, była Msza Święta w ich intencji, zamawiana u Ojców Karmelitów bądź w parafialnym kościele św. Wojciecha. Lubiła czas ciszy i spotkań z Chrystusem u Sióstr i Ojców, żywiła szczególny kult do Matki Najświętszej i św. Józefa (zgodnie z charyzmatem Instytutu Jezusa Eucharystycznego).

Odeszła do Pana rok temu, 12 stycznia 2018 roku. **2 lutego, w Światowy Dzień Życia Konsekwowanego, obchodziłaby swoje święto**, choć nigdy o tym nie wspominała.

Pan Bóg stawia na naszej drodze ludzi, drogowskazy, znaki, światełka w tunelu... Na mojej drodze postawił Zdzisię. Może dlatego, abym odkryła, czym są: zaufanie i miłość do Boga i ludzi. Zdzisiu, dziękuję.

Dziękuję także Wszystkim, dzięki którym mógł powstać ten tekst. Wykorzystano: B. Rozen, *Działalność katechetyczna ks. Józefa Wojtukiewicza w latach 1937-1989 na tle teorii i praktyki katechetycznej w Polsce*, „Collectanea Theologica” 69 (1999) nr 2, s. 93-111 oraz materiały udostępnione przez Instytut Jezusa Eucharystycznego (<http://instytut-jezusa-eucharystycznego.pl>).

Osoby, które chciałyby się podzielić wspomnieniami o Zdzisi, mogą to uczynić, składając teksty na furcie klasztoru Ojców Karmelitów w Poznaniu lub przesyłając pod adresem: julopa@wp.pl.

Justyna Łopaczyk

Kalendarium

- 2 II Ofiarowanie Pańskie, święto; Światowy Dzień Życia Konsekwowanego
- 11 II NMP z Lourdes, wspomnienie; Światowy Dzień Chorego
- 14 II Świętych Cyryla i Metodego, patronów Europy
- 22 II Katedry św. Piotra Apostoła, święto

Chrzty

Klara Krystyna Binas Lena Kalla
Kajetan Grabowski Dariusz Modest Modzelewski

Odeszli do wieczności

Zdzisław Andrzej Gania Maria Bogusława Pater
Marianna Danuta Grymuza Krystyna Barbara Rietz

Wieczny odpoczynek racz im dać, Panie!

INFORMATOR PARAFIALNY

Aktualni duszpasterze:

ks. Trojan Marchwiak – proboszcz parafii (tel. 793 842 860);
ks. Jerzy Stranz, rezydent; ks. Mieczysław Mikołajczak.

Porządek Mszy Świętych:

– w niedziele i święta – 8.00, 9.30, 11.00 (dla uczniów szkoły podstawowej), 12.15, 18.00 i 20.15 (akademicka)
– w święta będące dniami pracy – 8.30 i 18.30
– w dni powszednie: 8.30 i 18.30.

Spowiedź św.:

– 15 min przed każdą Mszą Świętą i w sobotę od godz. 18.00
– w I czwartek miesiąca od godz. 17.00
– w I piątek miesiąca w godz. od 16.00 do 19.30.

Adoracja Najświętszego Sakramentu:

– w I czwartek miesiąca od 17.00 do 18.30, w pozostałe czwartki od 18.00 do 18.30; w soboty od 18.00 do 18.30.

Chrzty: II sobota miesiąca, godz. 18.30 i IV niedziela miesiąca, godz. 12.15.

Parafialny Zespół Caritas: I poniedziałek miesiąca, godz. 19.00.

Członkowie Żywego Różańca: I sobota miesiąca, godz. 8.30.

Spotkania biblijne: II i IV środa miesiąca, godz. 19.00.

Spotkania AA: piątek, godz. 19.00.

Spotkania AI-Anon: środa, godz. 19.00.

Modlitwa o jedność chrześcijan: IV wtorek, godz. 20.00.

Parafialny Klub Seniora: godz. 11.30 - 14.00; terminy spotkań na cały 2018 r. podano na tablicy ogłoszeń.

Nowenna do św. o. Pio i Msza Święta w intencji o budowę Domu Ulgi w Cierpieniu: II Czwartek miesiąca godz. 18.30.

Nowenna do św. Antoniego: wtorek, godz. 18.00.

Jubileusze małżeńskie: III sobota miesiąca o godz. 18.30.

Krypta Zasłużonych Wielkopolan: termin zwiedzania należy uzgodnić w biurze parafialnym.

Biuro parafialne (tel. 61 851 9012, 793 842 860) czynne: w poniedziałki i piątki, godz. 16.30 - 17.30; we wtorki i czwartki, godz. 9.00 - 10.00 (z wyjątkiem I piątku miesiąca i świąt).

Konto parafii: Bank Zachodni WBK S.A. 85 1090 1362 0000 0000 3602 2318.

Strona internetowa parafii: www.swietywojciech.archpoznan.pl.

E-mail parafii: swietywojciech@archpoznan.pl.

Pismo parafialne „Święty Wojciech”: miesięcznik, nakład 300 egz.

Wydawca: Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Wojciecha, Wzgórze św. Wojciecha 1, 61-748 Poznań.

Redaguje zespół (w porządku alfabetycznym): Leszek Helak, Małgorzata Helak, Andrzej Karczmarczyk, Wiesław Kasprzak (skład komputerowy), Krystyna Ludwiczak, Justyna Łopaczyk, ksiądz Trojan Marchwiak (proboszcz parafii i opiekun redakcji), Bolesław Psuja (członek Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Prasy Parafialnej).

Druk: Drukarnia GRAFIKA, ul. Leszka 22, 61-062 Poznań, tel. 61 876 89 08.

Redakcja nie zwraca niezamówionych tekstów i zastrzega sobie prawo do ich adiuścacji. Nie odpowiadamy za treść ogłoszeń.

Parafia nie czerpie żadnych korzyści materialnych z tytułu wydawania miesięcznika. Ofiary złożone na ogłoszenia i reklamy są przeznaczane na pokrycie kosztów druku.

Reklamy i ogłoszenia przyjmowane są w biurze parafialnym.

Pozwalamy sobie przypomnieć, że wysyłając określoną sumę na parafialne konto bankowe, można uzyskać podstawę do odliczenia od podatku za bieżący rok podatkowy. W tytule wpłaty lub przelewu niezbędny jest dopisek: „darowizna na cele kultu religijnego” lub „darowizna na cele statutowe Kościoła katolickiego” albo „darowizna na Kościół”.